

GR 53 VOGEEZEN



WISSEMBOURG SCHIRMECK

DEELNEMERS



Marie Paul 53 jaar oud



André geboren in 53



Loe heeft in 53 zijn
plechtige communie gedaan



Henk is gemaakt in 53



Ludwig 53 jaar oud



Het spook heeft al 53 levens gehad



Folie woog 53 gram bij
de geboorte



Kado kan 53 cm worst in één
keer opeten



Spica werd na 53 dagen bij de
moeder weggehaald



Mobilhome Mercedes type (geloof het of niet) Randonneur. Is al 53 keer in het buitenland geweest. En voor wie zich nu afvraagt waarom we precies de GR53 hebben gelopen...wel gewoon, omdat hij daar ligt!

Donderdag 15 oktober 2009

- Van : Wissembourg 160 m
- Naar : Obersteinbach 240 m
- Afstand : 27 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 850 m
- Duur : 7 uur

We wachten Henk op ter hoogte van het station van Wissembourg. Henk is immers, vanuit het verre Nederland, met de trein gekomen. De GR53 vertrekt vanaan het station. Wissembourg klinkt Duits en ligt pal aan de grens met Duitsland maar bevindt zich op Frans grondgebied. Het weer is naar de frisse kant doch zonnig met hier en daar een sluierwolkje.





Wissembourg is een middeleeuwse stad met veel authentieke gebouwen (vakwerkhuisen) en smalle straatjes. Het stadje beschikt tevens nog over een nagenoeg volledig intacte stadsmuur. Met het doorstromen van de rivier de Lauter staat het bekend als het kleine Venetië van de Elzace. Het stadje is zeker een bezoekje waard.







We dienen maar een klein stukje door het stadscentrum te gaan. Via de oude stadsomwalling komen we al vlug in de bossen terecht. We krijgen er een herfstkleurenpalet aangeboden. Maar desondanks dat het al half oktober is zien wij toch nog heelwat groen gebladerte aan de bomen hangen.

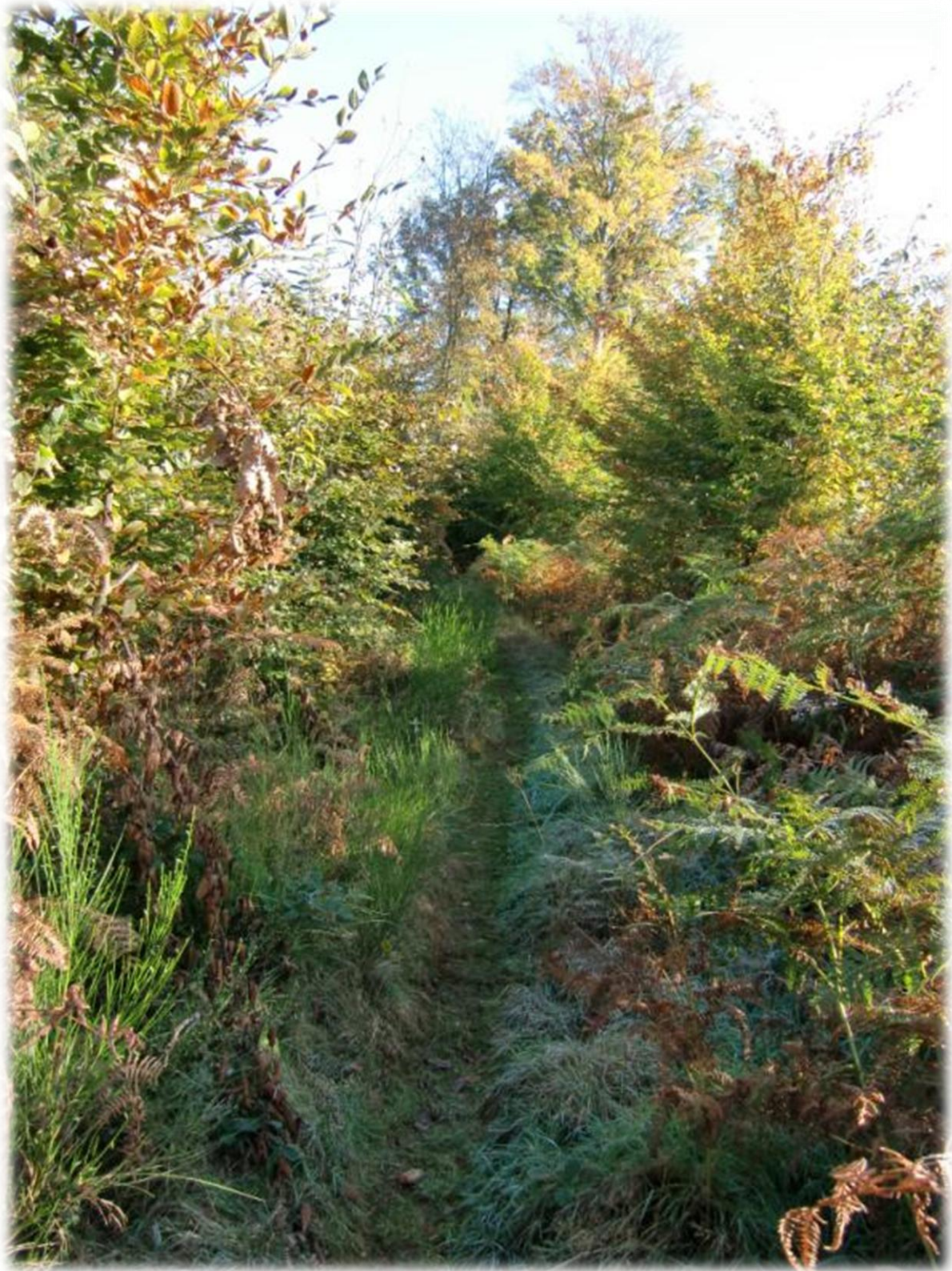




In de bossen rond Scherhol komen we aan een onbemande hut. De hut is voor iedereen, gratis, toegankelijk. Het enige dat men vraagt is dat men alles netjes achterlaat. Deze hutten zijn vooral geliefd door de randonneurs die met de tent onderweg zijn. Deze hut is ook voorzien van drinkbaar water.







In Klimbach komt Marie Paul ons tegemoet gewandeld. Zij stapt zelf niet mee maar daar waar het kan komt zij met de mobilhome tot in onze buurt en loopt dan een eindje met ons mee. Voor ons wandelaars is dit uiteraard een luxe. Op deze manier moeten we geen zware rugzak dragen maar volstaat een dagrugzakje. Ook doet Marie Paul voor ons de boodschappen en zorgt zij voor het avondeten.





Deze middag is het Marie Paul niet gelukt om tot bij ons te komen. Noodgedwongen dienen we onze picnic dan maar buiten op te eten. Maar het weer en de omgeving is mooi.





In Hohenbourg komen we aan de eerste kasteelruïne. Er zijn er hier heelwat in de streek. De Vogezes tellen er maar liefst een vijftigtal. De ene ruïne is al beter onderhouden dan de andere. Maar ook mooie rotspartijen duiken plots op uit het niets.









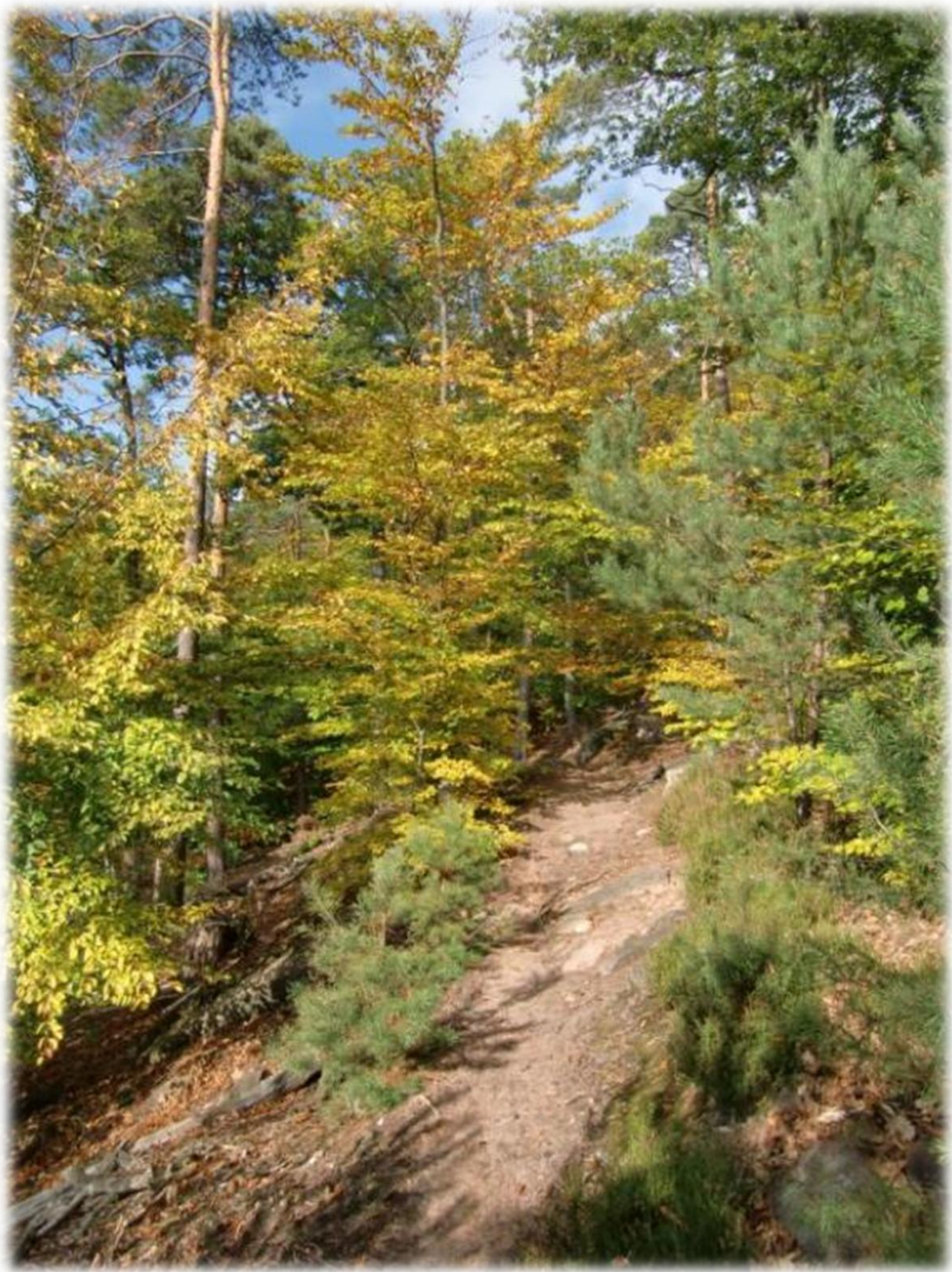
De kastelen werden meestal gebouwd op bestaande rotsrichels. Heelwat vertrekken werden dan ook gewoon uitgehouwen in de rotsen. Deze ruimten zijn dan ook het meest bewaard gebleven. Waar toch metselwerk werd gebruikt zijn de muren meestal één tot anderhalve meter dik.

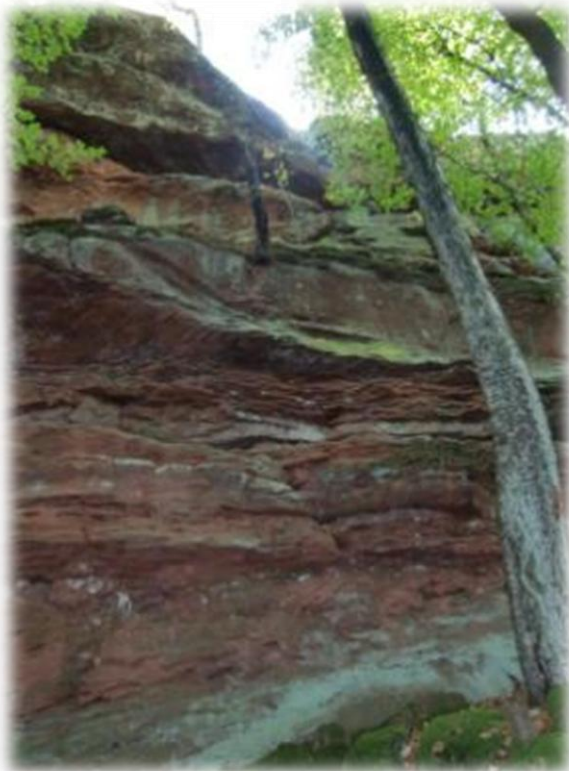












De GRtekens die men de laatste tijd gebruikt zijn van goede kwaliteit. Ze groeien soms zelfs in in de bomen. Het gaat een ganse dag op en neer. Maar de ondergrond is droog en er is dan ook weinig gevaar voor valpartijen.







Als we Obersteinbach binnen komen vinden we meteen, aan de rand van het dorp, een mooi plaatsje waar we onze tentjes kunnen opzetten. Nadien keuvelen we wat verder na in de mobilhome. Marie Paul heeft lekkere spaghetti gemaakt. We hebben allen een warme slaapzak mee want in deze tijd van het jaar kan het tijdens de nacht al wat vriezen.





Mooie zonsondergang in de Vogezen

Vrijdag 16 oktober 2009

- Van : Obersteinbach 240 m
- Naar : Niederbronn-les-Bains 195 m
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 5 uur

Het heeft de voorbije nacht licht gevoren doch niemand van ons heeft het koud gehad. Tijdens de nacht werden we wel regelmatig gewekt door het geroep van een of meerdere uilen. Maar dat nemen we er graag bij.



Henk neemt een fris bad.





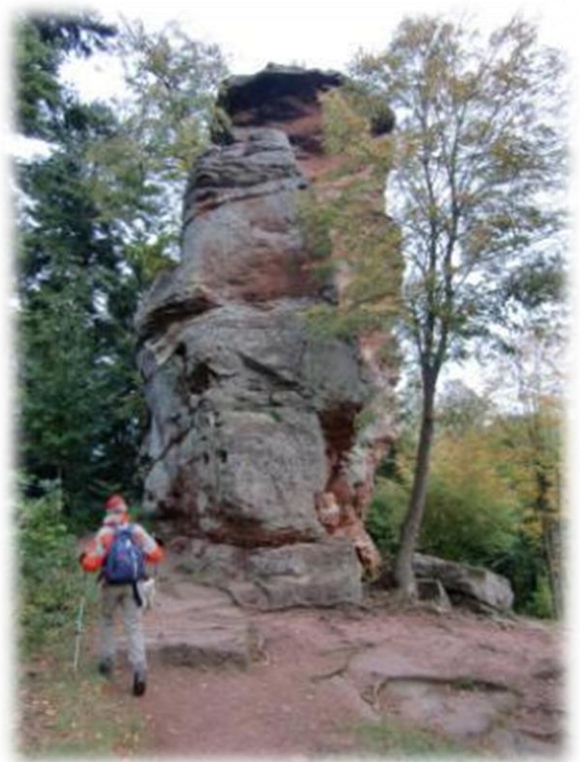
Kijk eens
wat ik kan



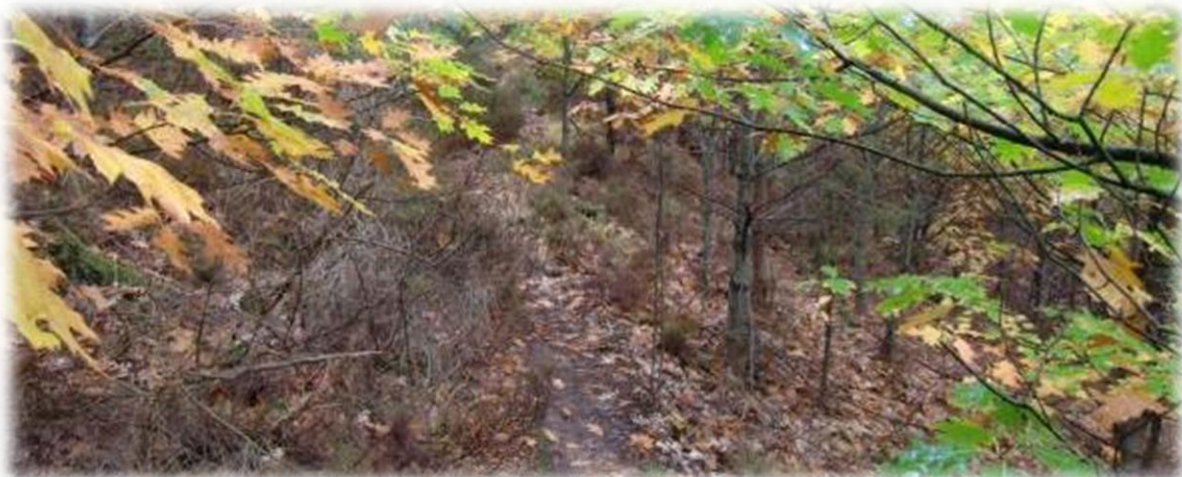
Spica laat zich opvallen door wel driemaal meer kilometers te lopen dan wijzelf. Kado loopt niet zoveel kilometers en blijft meestal in onze buurt, doch zij laat zich wel opvallen door grote, zware, takken te versleuren.













Het begint te regenen en we eten in een schuilhut van de Vogezenclub. We trekken ook maar meteen onze regenkledij aan want het is nog enkele uren stappen voordat we ter plaatse zijn. Ook vandaag kan Marie Paul niet tot bij ons komen met de motorhome. Maar zoals echte trekkers trekken we onze plan. De honden zelf hebben helemaal geen last van de regen.



Gezondheid
vrienden



Als we in de mobilhome toekomen trakteert Henk ons op een Nobeltje. Het is een likeurdrankje waarvan de samenstelling geheim gehouden wordt. Het is het beste exportproduct van Ameland. Volgens Henk krijg je er warm van en slaap je er goed van. Het drankje zou ook een genezende eigenschap hebben. Als je er genoeg van drinkt vergeet je alle onaangename ervaringen.

Als ze dit
thuis maar
niet zien



Er is een goede taakverdeling. Marie Paul doet de afwas en Henk maakt elke dag koffie. Henk is houthandelaar en zijn beste klanten zijn bankdirecteuren en ambtenaren. Die komen er dan ook bijna dagelijks over de vloer. Hij heeft ook veel managers onder zijn klanten. Hij kan zeer goed overweg met managers omdat hij zelf ook manager is.



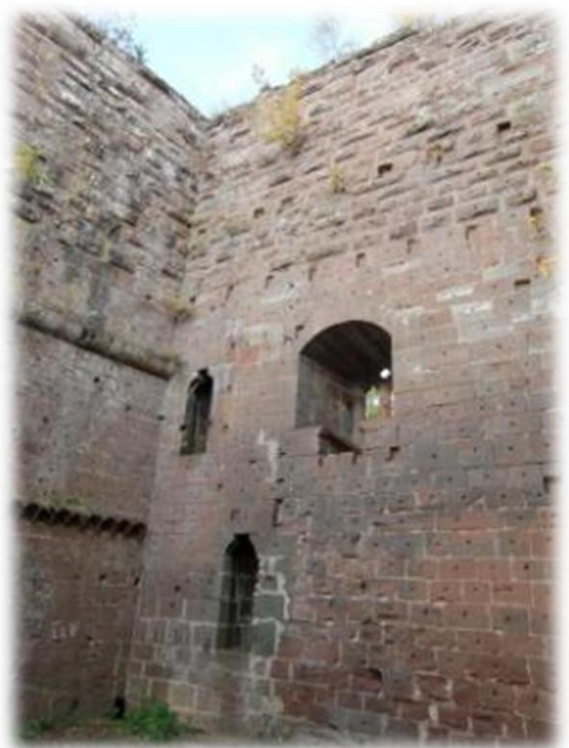
Henk trakteert ons op een etentje in een gezellig restaurantje.

Zaterdag 17 oktober 2009

- Van : Niederbronn-les-Bains 195 m
- Naar : Erckartswiller 245 m
- Afstand : 30 km
- Stijgen : 950 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 8 uur

Door de bewolking was het afgelopen nacht nogal naar de warme kant. Af en toe hebben we wat regen over onze tent gehad. Maar als we vertrekken trekt de hemel zowaar open en krijgen we af en toe de zon te zien. Vandaag passeren we Windstein. Daar zijn twee burchten, waarvan de oudste uit het eind van de twaalfde eeuw zou dateren en de andere van 1340, staan slechts 500 meter van elkaar vandaan. Beiden werden in 1676 verwoest door Franse troepen onder bevel van baron De Montclar.



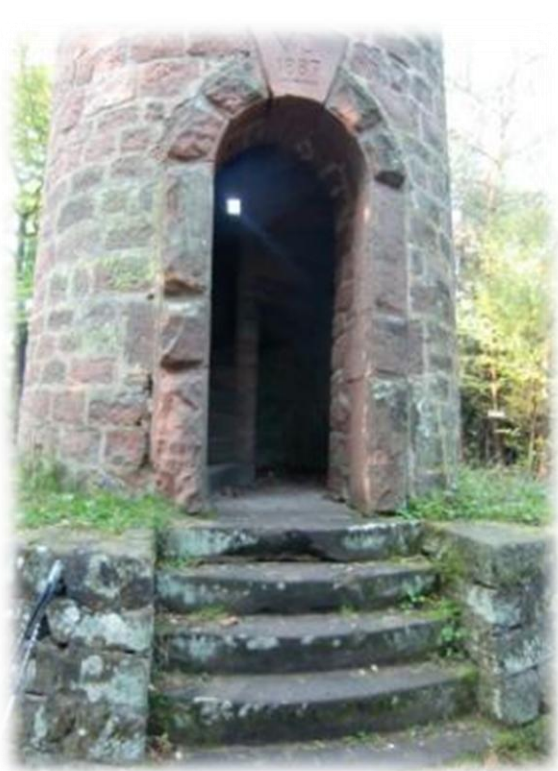






Ik heb toch
de grootste





We komen meerdere uitkijktorens op onze weg tegen. Deze torens werden opgetrokken door vrijwilligers van de Vogezenclub. Meestal heb je bovenop de toren een mooi uitzicht. Soms, echter, wordt het uitzicht versperd door hooggroeiende bomen. De eerste die aan de toren komt klimt tot boven en als er een mooi panorama te zien is volgen ook de anderen. En verwende nesten dat we zijn, nuttigen wij terug het middagmaal in de mobilhome.

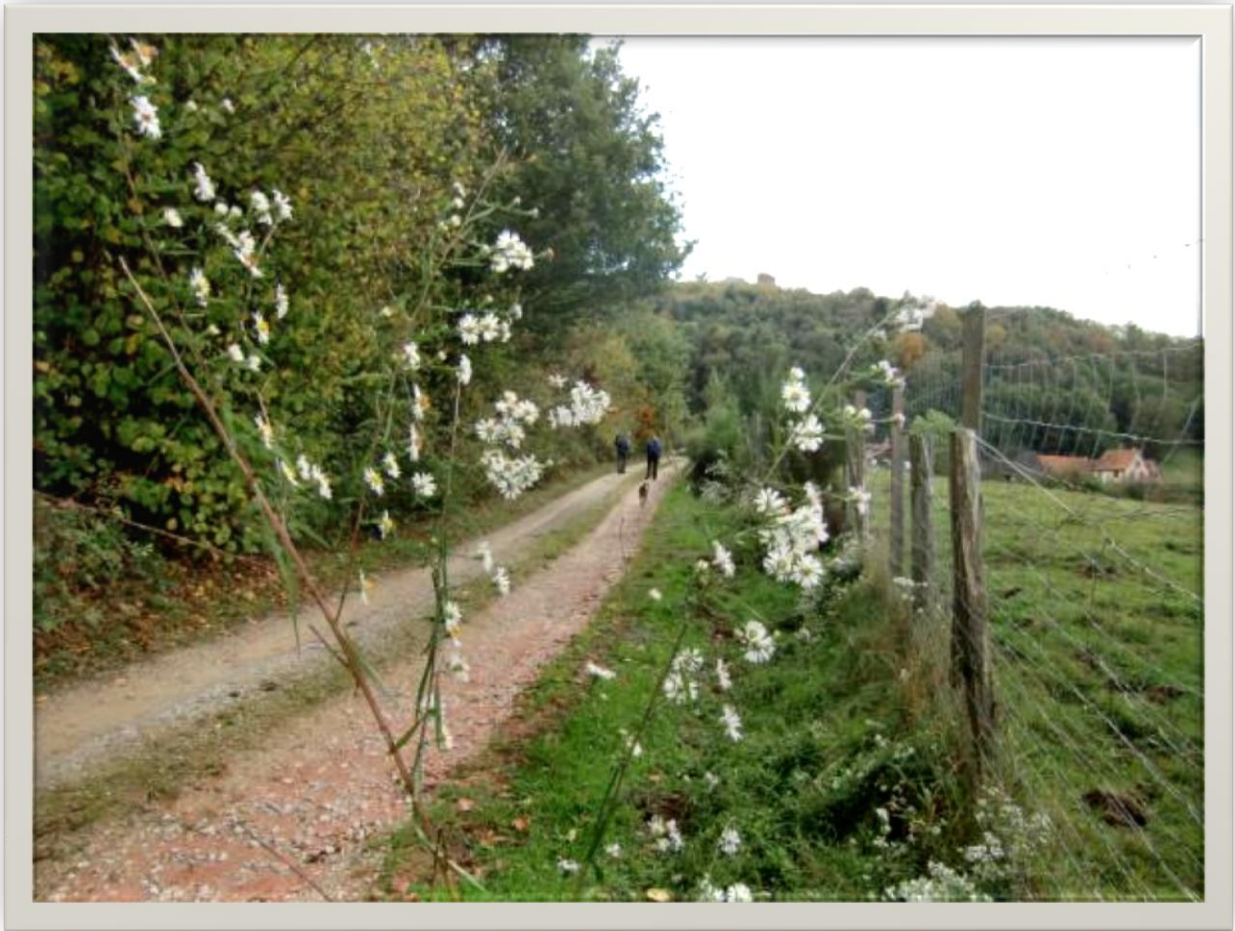


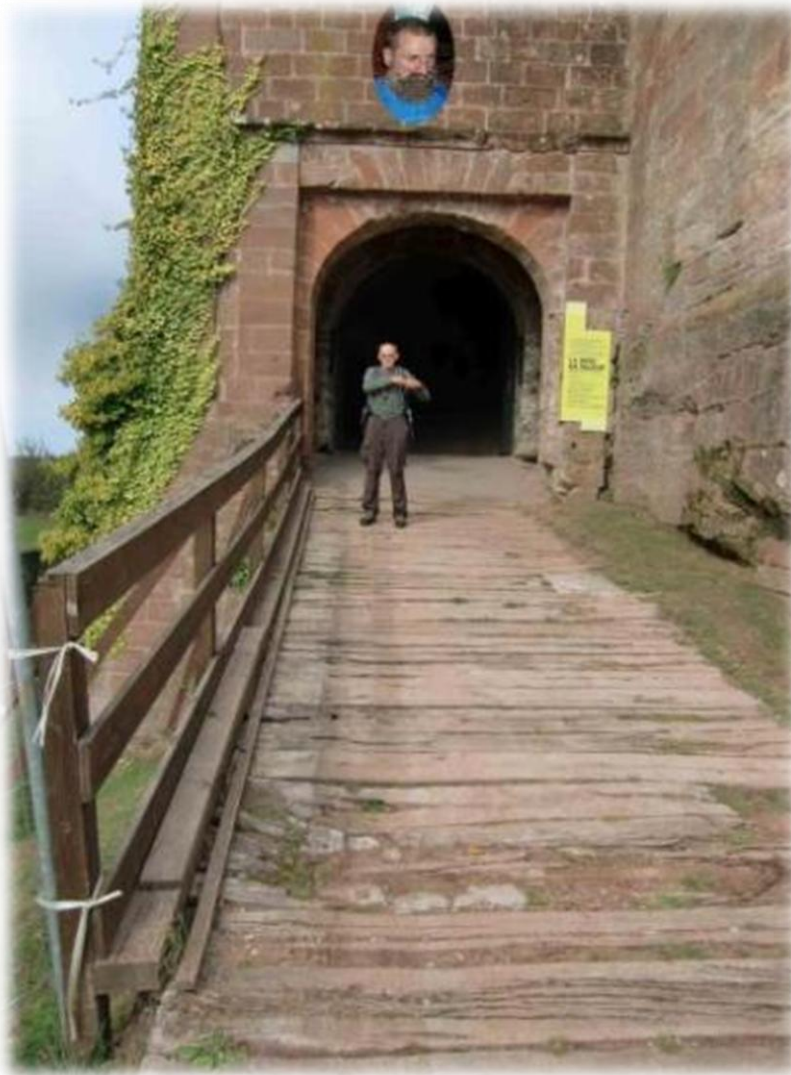


Nou ik weet het
zeker het is die
kant uit









Aan het kasteel van Lichenberg worden wij zowaar opgewacht door de kasteelheer (André) die ons met plezier een rondleiding geeft. De familie Lichtenberg gaf in de 13^{de} eeuw de opdracht tot de bouw van het kasteel op een 400 meter hoge heuvel. Het kasteel kreeg een strategisch belang in de verdediging van de Noordelijke Vogezen. De burcht werd ingenomen door de troepen van Lodewijk XIV toen de Elzas weer eens bij Frankrijk getrokken werd. In 1870 werd het kasteel gebombardeerd door Duitse troepen. Vanuit de torenspits kan men, bij helder weer, de kathedraal van Straatsburg zien. Volgens een legende zou er ook nog een spook met

baard rondspoken. Maar daar hebben we niets van gezien.







Nou hondje
van mij
krijg je
niets hoor



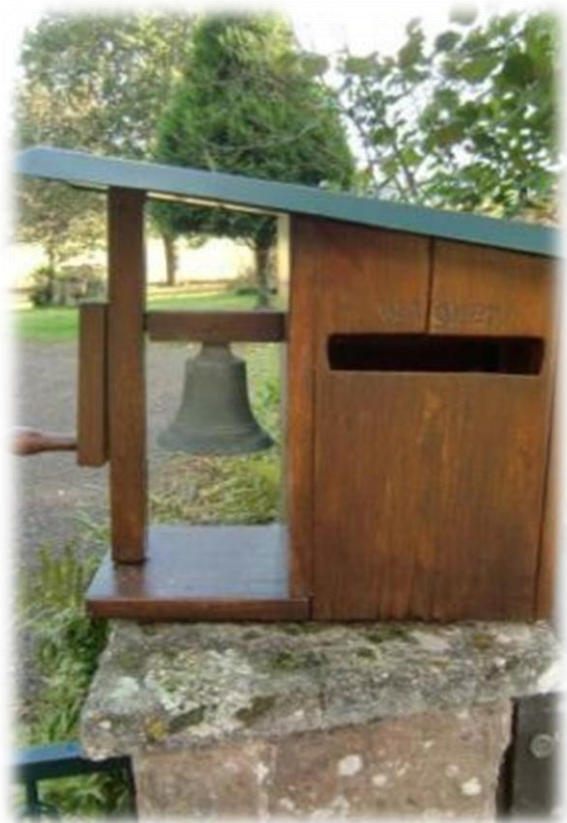




De boom waarvan de stam omzwachteld is met een soort doek is, volgens Henk, “de toekomstboom”. Niemand van ons had hiervan ooit al iets gehoord maar Henk die houthakker is van beroep is hiervan wel op de hoogte. Het bosbeheer kiest de rechtste exemplaren uit en markeert deze met verf of doek. Dit wordt dan de toekomstboom. Het dikste exemplaar uit zijn buurt wordt dan gerooid zodat de toekomstboom alle kansen krijgt om zich te ontwikkelen. Deze boom wordt ook regelmatig bijgesnoeid en wordt pas gerooid bij de eindkap welke ligt tussen de 80 jaar voor vurenhout en 200 jaar voor eik en aanverwante

soorten. Er is echter één nadeel. Doordat de toekomstboom meestal boven de andere bomen uitsteekt vangt hij ook het meeste wind waardoor de boom dikwijls als eerste omver geblazen wordt bij een zware storm.















Marie Paul zorgt er voor dat we echt niets te kort komen.



André heeft de laatste dagen wat last in zijn knie. Gelukkig heeft Loe, die accupuncturist is, zijn naaldjes bij. André krijgt dan ook de beste zorgen. De naaldjes worden nadien verwarmd met een moxasigaar om de genezing nog wat te versnellen.



En gelukkig is de behandeling volledig pijnloos. Door de behandeling heeft André geen last meer gehad tijdens het verdere verloop van de tocht.

Zondag 18 oktober 2009

- Van : Erchartswiler 245 m
- Naar : Saverne 190 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 650 m
- Dalen : 750 m
- Duur : 6 uur

Het heeft afgelopen nacht flink gevroren maar het is droog gebleven. Marie Paul zorgt wederom voor een goed ontbijt en een tas lekkere koffie. Eens we dit achter de kiezen hebben vertrekken we met de zon in de rug.



Algauw komen we in het dorpje la Petite-Pierre. Het is een prachtig toeristisch dorpje in een schitterende bergachtige omgeving. Het plaatsje is een voormalige vestingstad die de Lotharingse hoogvlakte controleerde. Daarvan is de invloed nog merkbaar in de architectuur. De stad groeide rond het kasteel van de graven van Lutzelstein, wat “kleine steen” (petite pierre) betekent in het Duits.







